

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.624 van 7 december 2001
in de zaak A. 101.509/XIV-2528.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. ISEBAERT,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Komvest 48

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 9 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN DEN BOSSCHE die, loco advocaat S. ISEBAERT verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 31 december 2000 en zich vluchteling verklaart op 8 januari 2001; dat op 10 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 7 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 29 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Shiraz. Betrokkene zou van 11 /04/1379 (01/07/2000) tot 28/06/1379 (18/09/2000) deelgenomen hebben aan een kamp van de club Danesh Pajouhan-e Djavan (Young Scholar Club). Dit zou een kamp geweest zijn ter voorbereiding geweest van de olympiade, waaraan betrokkene zou hebben deelgenomen voor het vak fysica. Op 26/05/1379 (16/08/2000) zou betrokkene, in de computerzaal van de club, een intranetsite van de club hebben bezocht die niet toegankelijk was voor de gewone leden. Betrokkene zou er toch in geslaagd zijn deze site te raadplegen, omdat hij de drie paswoorden die daarvoor nodig waren, zou gevonden hebben. Hij zou die gevonden hebben op het bureau van een zekere Danehghan die voor de culturele sectie van de club, maar ook van de Ettelaat, zou werken. Op de site zou betrokkene informatie gevonden van alle leden van de club, ook van een zekere H. T. S. Deze persoon zou in de achtste maand van 1378 (oktober-november 1999) spoorloos verdwenen zijn. In de tweede maand van 1379 (april-mei 2000) zou zijn lijk teruggevonden zijn. Uit de site zou gebleken zijn dat hij door de Ettelaat vermoord was nadat N., de raadgever van betrokkene op school, informatie over hem had verzameld. Betrokkene zou daarna alles aan een vriend verteld hebben en enkele dagen later zou de ganse school erover gesproken hebben dat betrokkene die site had bezocht. Op 19/05/1379 (19/08/2000) zou betrokkene bij de directeur geroepen zijn, door wie hij zou gevraagd zijn of hij die bewuste site had bezocht. Betrokkene zou alles ontkend hebben. Een week later zou de directeur hem verplicht hebben het kamp te verlaten. Betrokkene zou wel nog de examens hebben mogen afleggen. Daarbij zou hij een bronzen medaille hebben gewonnen. Intussen zou betrokkene op zijn school, het Allameh Helli lyceum, begonnen zijn aan zijn voorbereidend jaar voor de universiteit. Betrokkenes oom, S. D., zou met hem gepraat hebben over een reeks moordaanslagen in Iran en zou hem daaromtrent documenten hebben gegeven. Op 09/09/1379 (29/11/2000) zou betrokkene die mee naar school genomen hebben, en N. zou hen betrapt hebben toen hij en zijn vrienden die aan het lezen waren. Ze zouden naar de directeur moeten gaan zijn en die zou gevraagd hebben van wie de documenten waren.

Betrokkene zou gezegd hebben dat hij ze op straat had gevonden. N. zou er vervolgens op gewezen hebben dat betrokkene reeds problemen had gehad in de club. 's Namiddags zouden er twee mannen naar school gekomen zijn en die zouden betrokkene meegenomen hebben naar een huis in de wijk Gheytharieh in Teheran. Daar zouden ze betrokkene ondervraagd hebben over de documenten, maar de nadruk van de vragen zou gelegen hebben op de intranetsite van de club. Betrokkene zou niet toegegeven hebben. 's Avonds zouden ze betrokkene naar huis hebben laten gaan. Op 12/09/1379 (01/12/2000) zouden dezelfde personen betrokkene bij hem thuis komen halen zijn en zouden hem naar hetzelfde huis gevoerd hebben. Daar werd hij opnieuw ondervraagd over de site van de club. Omdat ze hem zouden willen slagen hebben, zou betrokkene toegegeven hebben dat hij die site inderdaad bezocht had, maar dat hij alleen oude en onbelangrijke info had gelezen. Daarna zouden ze betrokkene gedurende de nacht in de kelder opgesloten hebben. De volgende dag zouden ze hem vrijgelaten hebben. Daarna zou de vader van betrokkene en hijzelf besloten hebben dat hij het land moest verlaten. Betrokkene zou in die periode bij vrienden geslapen hebben en niet zo vaak meer naar huis of school gegaan zijn. Op een dag zou een raadgever van de school, H. N., hem daar zijn komen zoeken en zou gezegd hebben dat betrokkene problemen had. Hij zou betrokkene een attest gegeven hebben dat hem zou helpen om in het buitenland verder te kunnen studeren. Op 21/12/2000 (01/10/1379) zou betrokkene vertrokken zijn uit Teheran om zo, via Turkije, naar België te reizen. Daar kam hij aan op 31 december 2000 en vroeg op 8 januari 2001 asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zijn om, in de zin van de Conventie van Genève, van een gegronde vrees voor vervolging gewag te maken. Zo zou betrokken problemen gehad hebben omwille van het raadplegen van de intranetsite van club waar betrokkene lid van zou geweest zijn. De problemen die betrokkene hierdoor heeft gehad, zouden aanvankelijk echter beperkt geweest zijn tot problemen in die club, hoewel D., die voor de Ettelaat werkte, op de hoogte zou geweest zijn (p. 11). Betrokken zou, wel nog de examens hebben mogen afleggen, waarbij hij de bronzen medaille won (p. 11-12). Er waren daarenboven drie maanden verlopen tussen de dag dat betrokkene bij de directeur van de club werd geroepen in verband met de site en de eerste ondervraging door de Ettelaat. Intussen zou betrokkene zijn examens voor de Olympiade afgelegd hebben en terug naar school gegaan zijn waar hij zijn voorbereidend jaar voor de universiteit deed (p. 12-13 en 16).

Na de twee ondervragingen zou betrokkene nog gezocht geweest zijn door de autoriteiten. Toch zou betrokkene nog bijna drie weken, niet ondergedoken, verbleven hebben in Teheran. Zo verklaart hij dat hij nog enkele malen naar school zou gegaan zijn om afscheid te nemen van zijn vrienden. Hij zou ook meestal in het park en de bibliotheek geweest zijn (p. 14 en 19-20). Bovendien zou een raadgever van de school hem op de school komen zoeken zijn om hem te zeggen dat betrokkene zijn secundaire studies met succes had beëindigd en begonnen was aan het voorbereidend jaar van de universiteit en dat hij op de Olympiade een bronzen medaille had gewonnen (p. 15 en 20 document). Dit alles toont aan dat betrokkene niet op intensieve wijze gezocht werd door de autoriteiten.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene, in de loop van zijn asielpcedure, een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor de oprechtheid van de asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken. Zo verklaart betrokkene tijdens het verhoor dat hij de eerste maal dat hij werd weggevoerd en ondervraagd werd, niet heeft toegegeven dat hij de site had geraadpleegd (p. 19). Hij zou dit slechts bij de tweede ondervraging toegegeven hebben toen ze dreigden hem te mishandelen (p. 14). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echter dat hij reeds bij de eerste ondervraging heeft toegegeven dat hij de site had bezocht toen de ondervragers hem dreigden te misbruiken (p. 8). Met betrekking tot deze ondervragingen legde betrokkene, in de loop van de asielpcedure, bovendien een aantal onsamenhangende verklaringen af die de geloofwaardigheid van dit deel van het relaas aantasten. Zo verklaart betrokkene tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat de mannen die hem opgepakt en ondervraagd hadden, de tweede maal zeiden dat het op initiatief van de Inlichtingendienst (Ettelaat) was (p. 8). Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, bij de vraag hoe betrokkene wist dat het mensen van de Ettelaat waren verklaart hij echter dat hij dat wist omdat de info op de site met de

Ettelaat te maken had en omdat hij op de site had gelezen dat S. door de Ettelaat was weggevoerd en dat op dezelfde manier was gebeurd als bij betrokkene zelf (p. 18.). Bovendien legde betrokkene onsamenhangende verklaringen af in verband met zijn toegang tot de bewust intranetsite, waardoor de geloofwaardigheid van dit deel van het relaas aangetast wordt. Zo verklaart betrokkene dat de site alleen toegankelijk was wanneer men over drie paswoorden beschikte, aangezien het over geheime informatie van de Ettelaat ging. Betrokkene zou de paswoorden van D., die voor de culturele sectie, maar ook voor de Ettelaat werkte, toevallig gevonden hebben op de bureau van de afdeling bergwandelingen en toerisme in een lokaal van de culturele sectie van de club. Betrokkene zou op deze bureau een dossier gezocht hebben en daarbij zou hij onder de stapel dossiers een blad met de naam van D. en de paswoorden gevonden hebben (p. 8-10). Het is echter zeer ongeloofwaardig dat iemand die voor de Ettelaat werkt, de paswoorden voor toegang tot geheime informatie zomaar onder een stapel dossiers op een bureau die door meerdere personen kon worden gebruikt, laat liggen. Verder is het bevreemdend dat betrokkene nooit werd ondervraagd over de documenten, die de aanleiding waren voor zijn tweede ondervraging.

De documenten die betrokkene heeft afgegeven ter ondersteuning van zijn asielaanvraag zijn van die aard dat ze bovenstaand appreciatie niet wijzigen. Deze documenten zijn het boekje van burgerlijke stand, twee documenten in verband met zijn deelname aan het kamp en de examens van de olympiade, een attest van zijn school dat hij goede leerling was en zijn bibliotheekkaart van op school.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van "het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de norm van de draagkrachtige motivering, schending van het internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49, en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980"; dat zij in dit middel vier onderdelen onderscheidt; dat zij dit middel als volgt uiteenzet :

“(…)

Doordat:

de aanvraag van verzoeker als kennelijk ongegrond wordt afgewezen, daar de aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zijn om, in de zin van de Conventie van Genève, van een gegronde vrees voor vervolging gewag te maken, aangezien de gevolgen zich tot de club beperkten (niettegenstaande de Ettelaat op de hoogte van de feiten was), aangezien drie maanden verliepen tussen het eerste incident en de eerste ondervraging door de Ettelaat en zich inmiddels geen conflicten met de Ettelaat voordeden en aangezien de verklaringen van verzoeker een aantal tegenstrijdige elementen bevatten.

Terwijl:

in redelijkheid geen van deze motieven de onontvankelijkheidsbeslissing kan rechtvaardigen.

I.1.

In eerste instantie wordt voorgehouden dat de problemen die verzoeker ingevolge de raadpleging van de intranetsite beperkt bleven tot de club. Nochtans strekten de concrete gevolgen voor verzoeker veel verder dan een gewone diskwalificatie voor de Olympiade.

Ingevolge de uitsluiting door de directeur (op aangeven van N. en D., beiden lid van de Ettelaat) werden de kansen van verzoeker om toegelaten te worden tot de universiteit meteen gehypothekeerd.

Daar slechts voor een uiterst selecte groep wordt toegelaten tot de universitaire studies (deels via de Olympiade, deels na een voorbereidend jaar en een toegangsexamen) en de concurrentie bijzonder groot, was de kans dat verzoeker ooit universitaire studies zou aanvangen zo goed als nihil, hetgeen uiteraard een weerslag heeft op het hele verdere leven van verzoeker.

Bijgevolg strekte de sanctie zich aanzienlijk verder uit dan 'binnen de club'. Er kan derhalve niet in redelijkheid worden voorgehouden dat deze problemen onvoldoende ernstig waren.

Bovendien is geenszins uitgesloten dat de kennis van verzoeker op latere tijdstippen tegen hem zou worden gebruikt.

I.2.

Dat het de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is daar hij na de beide ondervragingen nog gedurende drie weken in Teheran verbleef en een aantal publieke plaatsen bezocht, waaronder de school, de bibliotheek en het park, houdt geen steek.

Door niet ondergedoken te leven, trachtte verzoeker, die ingevolge beide incidenten reeds nauwkeurig in het oog werd gehouden door de Ettelaat, zo weinig mogelijk argwaan te wekken en een normaal leven te leiden, terwijl zijn vlucht werd voorbereid.

I.3.

Het feit dat zich in de periode tussen het eerste incident en de eerste ondervraging door de Ettelaat geen conflicten voordeden, kan evenmin leiden tot het besluit dat de vrees van verzoeker ongegrond is.

Voor het eerste incident werd verzoeker immers reeds zwaar gesanctioneerd, zodat er voor de Ettelaat geen reden bestond om hem verder te vervolgen of te ondervragen.

Toen verzoeker na drie maanden voor de tweede keer de aandacht van de Ettelaat trok, bestond die reden uiteraard wel.

I.4.

Verzoeker is formeel dat de weergave van zijn verklaringen die hij naar aanleiding van de verhoren op de dienst vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal aflegde, niet correct is.

De foutieve weergave is het gevolg van het feit dat de tolk die voor het tweede verhoor werd geraadpleegd Farsi (Perzisch) sprak, hetgeen hem weliswaar in staat stelde om op behoorlijke wijze met verzoeker te communiceren, maar hem niet toeliet de verklaringen van verzoeker letterlijk te verklaren. De voertaal in Iran stemt immers slechts in grote lijnen overeen met het Perzisch, maar vertoont toch belangrijke verschillen, die in casu ertoe hebben geleid dat hetzij de vragen hetzij de antwoorden op een onnauwkeurige wijze werden vertaald.

Verweerder kon haar beslissing derhalve redelijkerwijze niet steunen op de aangehaalde verklaringen.”;

2.2.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van het verdrag van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het verdrag van Genève betreft, onontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij onder meer de schending van de “norm van de draagkrachtige motivering” aanvoert; dat zij inzonderheid stelt dat in

redelijkheid geen van de (...) motieven de (bestreden) beslissing kan rechtvaardigen”; dat zij vervolgens in de drie eerste onderdelen feitelijke kritiek uit op deze motieven;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van het dringend beroep van verzoeker in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat, wat de drie eerste onderdelen samen betreft, de eerste verwerende partij naar recht en rede is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die steun vinden in het administratief dossier en van een correcte beoordeling ervan; dat voorts geen van de door verzoekende partij bijgebrachte argumenten die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak, aantonen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatie bevoegdheid zou hebben overschreden;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde onderdeel ook nog aanvoert dat de verklaringen die zij aflegde op de dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal op onnauwkeurige wijze werden vertaald doordat de tolk die voor het tweede verhoor werd geraadpleegd Farsi (Perzisch) sprak, zodat “verweerder (...) haar beslissing derhalve redelijkerwijze niet (kon) steunen op de aangehaalde verklaringen”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het begin van haar asielprocedure een tolk “Perzische taal” vroeg; dat de betreffende interviews werden afgenomen in aanwezigheid van een tolk Perzische taal; dat de verzoekende partij in de loop van de procedure geen opmerkingen heeft geformuleerd betreffende het geleverde vertaalwerk; dat derhalve de commissaris-generaal in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de verklaringen van de verzoekende partij blijken;

Overwegende dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing.

Overwegende dat het enig middel in al zijn onderdelen niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven december tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

 W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.